

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Iuffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaageest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

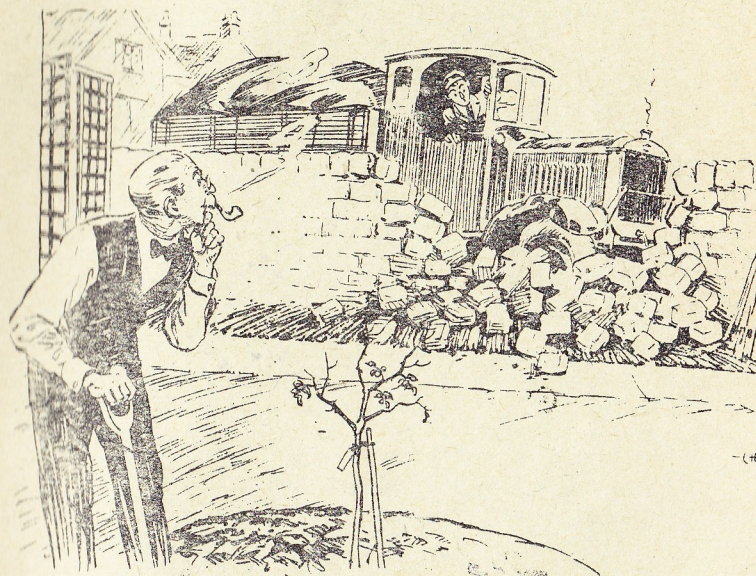
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Nr. 406

A. HANS

EEN BANGE VLUCHT

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN BANGE VLUCHT

I.

Ward Maas was een echte stratenschrik. In de buurt, waar hij woonde, kreeg hij dikwijls klappen van lieden, die hij geplaagd had. Maar dat baatte niet. Wie hem geslagen had, mocht er op rekenen, dubbel bestookt te worden.

Ward kwam uit een ongelukkig gezin. Zijn vader was een dronkaard, en zijn moeder moest elken dag uit werken gaan, om den kost te verdienen voor haar talrijke kinderen. Want vader werkte zeer onregelmatig en van hetgeen hij verdiende, gaf hij weinig af.

Ward had verscheidene kleinere broertjes en zusjes. Een wat grootere zuster deed tijdens moeders afwezigheid het huishouden, maar ze had er nooit veel van geleerd en het was in de kleine, armoedige woning een wanordelijke boel.

Ward liep veel op straat en was een der meest verwaarloosde knapen van Gent. Hij ging onge-regeld naar school, waar hij dan ook nog den meester veel last berokkende

't Was een schoone heftmiddag en Ward besloot maar weer eens achter de haag te loopen. Hij voelde geen lust om den ganschen namiddag in school te zitten. Hij had er zich vanmorgen al zoo verveeld.

Uit de buurt, waar hij woonde, zou hij gauw buiten de stad zijn. Eerst wierp hij een paar emmers omver van dienstboden, die aan het schuren waren. Ook trok hij aan eenige bellen. Dat waren van zijn gewone streken.

Ginds naderde een vrachtauto.

— Miel Vanhoore is er chauffeur op, zei Ward. Ik moet hem toch eens treiteren. Hij heeft me eergisteren nog een oorveeg gegeven.

Langen tijd om zich te bedenken had hij niet. Zijn blik viel op een leegen vuilnisemmer, die nog op straat was blijven staan. Ward greep hem snel op en wilde hem voor de vrachtauto gooien. Maar hij berekende zijn worp niet goed, en de emmer kwam niet vóór, maar tegen de voorruit van de auto terecht. Het spiegelglas sprong aan stukken en de chauffeur raakte zijn stuur kwijt. De auto slingerde op zij en botste tegen den muur van een tuin. Een gedeelte van den muur viel in.

— Hei, hei, wat doet ge? riep een heer, die in den tuin aan het werken was.

Miel Vanhoore had den wagen toch vlug tot stilstand gebracht.

Hij sprong er af.

— Het is al de schuld van dien gemeenen Ward Maas, riep hij uit.

Ward had verschrikt de uitwerking van zijn worp gezien, en sloeg haastig op de vlucht.

Dadelijk was hij buiten de stad. Hijgend bleef hij dan staan.

— Dat is erg geweest, moest hij bij zich zelf bekennen. Hoe zal dat afloopen?

Hij had al dikwijls een ongeluk met een auto gezien en dan kwamen er altijd politieagenten of gendarmen, die de personen verhoorden en alles in een boekje opteekenden.

— Ik laat me niet zien, besloot hij. Ze zouden me naar het kot brengen en dan naar een verbeteringsschool...

Maar hij was toch erg nieuwsgierig naar den afloop van het ongeluk. Ver ging hij niet... Hij keerde weldra in de stad terug. Uit de verte zag hij, dat er bij de verongelukte vrachtauto nog steeds veel volk stond. Ward durfde er niet heen te gaan. Hij sloop naar huis.

— Ge hebt weer iets uitgehaald, zei zijn zuster Emerance, toen hij binnen trad. Er is een agent geweest om u te halen. Ge moet seffens naar het politiebureel gaan.

— Dat ziet ge van hier! riep Ward uit, die echter toch zeer van deze boodschap schrok.

— Dan zullen ze u komen halen... De agent

zei, dat gij een auto hebt doen verongelukken...

— 't Is niet waar... 't Is Miel Vanhoore, die zoo stom reed...

— Wel, ga dat dan zeggen! Als gij niets misdaan hebt, moet ge niet bang zijn. Maar ge zult wel schuld hebben.

— Leugens! Miel Vanhoore keek niet goed uit... Het scheelde niet veel of hij overreed mij. Toen moest hij zijn stuur rap omdraaien en hij vloog tegen een muur...

— Ga dat dan zeggen, herhaalde Emerance, die niet wist, hoe het ongeluk gebeurd was.

— Ze zouden me toch niet gelooven...

— Een agent zal u komen halen...

— O, ik zal me weg steken...

— Waarom zijt ge niet naar school gegaan?

— Ik ging naar school! loog Ward.

— Door die straat? Dat is juist den anderen kant uit. Ge wildet weer achter de haag loopen, hé?

— 't Gaat u niet aan!

Ward ging buiten.

— Zeg eens, deugniet, er is politie voor u geweest? Zouden ze u nu eens eindelijk tot uw een en twintigste jaar in het verbeteringsgesticht steken? Dat ware een rust voor de straat! riep een vrouw.

— Triene, dit is voor u! antwoordde de knaap.

Hij raapte een steen op en wilde dien naar de vrouw gooien, maar wierp een ruit in.

Triene begon geweldig te tieren, waardoor meer burens naar buiten kwamen.

— Ward Maas smijt ruiten in! schreeuwde Triene. Maar ik ga naar de politie...

— Er is al een agent geweest om hem te halen! herinnerde een andere vrouw.

— O, nu gaat hij vast en zeker naar de verbeteringsschool! voorspelde een man. De politie heeft het gezegd, voegde hij er bij.

— Het zal niet waar zijn! riep Ward terug.

Hij vluchtte uit de straat.

Waarom sprak men zoo over de verbeteringsschool? Zou de agent al bevel gekregen hebben om hem daar heen te brengen? Zoo vroeg Ward zich af, die niet wist, dat hij dan toch eerst voor den rechter moest verschijnen.

Ward werd bang... Eerst die auto... dan die ruit... hij voelde, dat hij het nu al te bar had gemaakt.

— Maar ik laat me niet vangen, zei hij bij zich zelf.

Hij verliet de stad en ging voorbij de Sterre, den Kortrijkschen steenweg op. Een vast plan had hij niet... Als hij nu maar een heel eind buiten Gent bleef.

Hij werd somber... Wegloopen, daartoe kon

men spoedig genoeg besluiten. Maar wat dan? Waar zou hij eten en slapen?

Hij zag villa's en kasteelen. Daar woonden rijke menschen. Nu en dan bleef Ward eens staan. Kon hij in zulk een schoon huis knechtje worden? Hij zag een hovenier dicht bij het hek van een buitenplaats en trad nader.

Eerst deed hij of hij aandachtig naar de late bloemen keek, van het perk, dat de man wiede. Ward ging dan nog wat dichterbij.

— Dat zijn schoone bloemen, zei hij.

De hovenier keek om.

— Ge moet buiten de poort blijven, beval hij.

— Ik zou u eens wat willen vragen, hernam Ward.

— Wat dan?

— Hebben ze op dat kasteel geen knechtje noodig? Ik zoek werk.

De hovenier bekeek Ward van kop tot teen.

— Houdt ge me voor den zot? vroeg hij.

— Maar neen... ik meen het...

— Ge komt van de stad?

— Ja...

— 't Is toch zeker school vandaag...

— Ik ga niet meer naar school... ik ben al te oud...

— Hier hebben we geen kinderen noodig... Maak, dat ge weg komt. Ge hebt zeker kwade streken in den zin. Als ik u ergens door een haag

zie kruipen, bind ik u als een kalf, tot de gendarmen gehaald zijn.

— Een groote ezel zijt gij! riep Ward.

Hij week, nog scheldend achteruit, en trok toen voort. Zijn eerste poging om werk te vinden was niet aanmoedigend.

En nu begreep hij toch ook dat men hem in zijn gescheurde kleeren, met zijn afgezakte schoenen, zijn half gewasschen gezicht en verwarde haren op zulk een kasteel niet in dienst zou nemen.

Zoo hij het eens op een hoeve probeerde.

Daar naderde een vrachtauto, die niet snel reed. Ward liep er achter en heesch zich aan een riem van het dekzeil op. Hij vond wat steun op een staaf. Zoo kreeg hij kosteloos een ritje. Het ging vlugger dan wandelen.

— De politie zal me niet krijgen! dacht hij. Ik rijd heel ver mee...

Maar hij stond daar in een lastige houding en werd na eenigen tijd vermoeid. Hij sprong weer op den grond.

— Nu ben ik toch al ver van Gent weg, zei hij. Hier zal de politie me niet zoeken... Misschien kan ik wel een plaats krijgen op een hofstede. Daar hebben ze jongens noodig.

Hij had wel eens knapen gezien, die het vee hoedden of op het veld werkten.

Ward verliet de groote baan en nam een zij-

weg, die naar de Leie voerde. Kalm vloeide de rivier door het rustig landschap

Ward volgde een pad op den oever. Ginds zag hij een boerderij. Hij stapte er heen.

Het hof lag als verlaten, maar de deur van de woning stond open. Vrijmoedig trad de jongen binnen.

Een vrouw was binnen bezig met strijken.

— Wel, wat is er? vroeg ze. Ward wantrouwend bekijkend.

Ze begreep dadelijk dat hij een zwervertje was uit de stad. Er kwamen er wel meer zoo in de streek.

— Ik zoek werk, zei Ward.

— Welk werk?

— 't Is gelijk...

— Ge komt zeker van Gent?

— Ja, maar ik zou liever op den buiten wonen, dat is veel gezonder en ook plezieriger.

— Peinst ge het? En ge zoekt werk? Weten uw vader en moeder dat?

— Ja, loog de knaap. Ge moogt het hun gaan vragen, voegde hij er brutaal bij.

— O, ik zal daarvoor naar Gent niet loopen, want ik heb geen werk voor u. En wat zou een stadsjongen op een hofstede doen? Ge kent voorzeker geen koe uit een zwijn!

— Ge moet niet denken, dat ik zulk een dwazerik ben! Ik kan hard werken... ge moogt het

gelooven. Ik ben slim en zou den stiel rap leeren...

— Een boterham wil ik u wel geven, hernam de boerin.

— Als 't u belieft, madam... Ik heb honger.

De goedgehartige vrouw sneed twee dikke boterhammen en vulde een glas met melk.

— Zet u maar een beetje, noodigde ze. Ge zijt zeker moe?

Ward kreeg moed. Wie weet zou hij hier toch niet in dienst kunnen geraken. En tusschen twee flinke happen in, zei hij:

— Madam, ge zoudt een goeden knecht hebben aan mij. Op school was ik elk jaar de eerste.

— Zoo! En leerdet ge daar koeien melken, en kalveren drinken geven en graan dorschen?

— Ha, neen, maar ik zou dat allemaal rap vast hebben.

— Och, jongen, ge weet niet wat de boerenstiel is. En ook, er is op den buiten al volk te veel. Honderden trekken om werk naar de stad. Maar weten uw vader en moeder wel, dat ge zoo op wandel zijt?

— Ja.

— Is 't wel waar? Die weten toch ook wel, dat gij op een hofstede niets kunt doen. 'k Zou maar rap gedaan maken met eten en naar Gent terug keeren. Ge zijt er hier twee uur af en binnen een goed uur begint het al te donkeren.

— Ik keer niet naar Gent terug... Ik moet werk hebben.

— Hebt gij er iets uitgestoken misschien?

— Neen... Ik ben een brave jongen. Waarom peinst ge dat?

— Omdat ge niet naar Gent terug wilt. Een kind is 's avonds toch gaarne thuis. Waar zult ge anders slapen?

Ward vond die vragen wel wat gevaarlijk.

— O, ik heb niet ver van hier familie, zei hij.

— En hoe heeten die menschen?

— Hoe ze heeten?

— Manneke, ge zoekt naar een leugen... ik merk het al. 't Is niet pluis met u, hernam de boerin. Ga rap naar huis terug, al wacht er u misschien een rammeling.

— Maar ik heb niets gedaan .. Die familie heet Vanneste...

Ward noemde den naam van een kamaraad.

— En waar wonen zij?

— O, niet ver van hier...

— Onder welke gemeente?

Weer moest Ward een antwoord verzinnen.

— Evergem, zei hij op goed geluk af.

— Maar, jongen, Evergem ligt aan een heel anderen kant van Gent... Ge maakt me wat wijs...

— 't Is dan Evergem niet... ik ben den naam vergeten...

— En hoe wilt ge uw familie dan vinden?

— Ze woont bij de Leie...

— Ja, de Leie is lang... Die begint al in Frankrijk... Toe, zwijg maar met uw onnoozelheden... Wien hebben we daar nu? vervolgde de vrouw, toen ze een man door de hofpoort zag komen.

Ward keek door het venster...

— Wel dat is Luie Sies! riep hij uit.

— Ge kent hem dus?

— Hij heeft in onze straat gewoond, maar is al een heelen tijd weg! Hij werkte nooit.

— Hij ziet er toch een kloeken vent uit.

— Omdat hij nooit wat uitvoerde, noemden ze hem Luien Sies.

— Hij komt zeker bedelen. Ik zie zulke gasten niet gaarne op mijn hof.

Sies stak zijn hoofd om de deur...

— Bazin, een aalmoes als 't u belijft, vroeg hij met tranerige stem.

De bazin gaf hem wat geld.

Ward bedacht dat Sies wel goed de streek moest kennen en hem misschien een hoeve kon aanwijken, waar hij werk zou vinden. In elk geval moest Sies toch ook ergens slapen.

— Dan kan ik daar vannacht ook blijven, want ik ga niet naar Gent terug, zei Ward bij zich zelf.

Hij stond op en vroeg lachend:

— Sies, kent ge me nog?

— Wel, 't is Ward Maas! Wat doet gij hier, jongen?

— Ik zoek werk; ik ga een eindje met u meel! Dag bazin, bedankt voor de boterhammen en de melk! zei Ward.

— Jongen, keer seffens naar huis terug, ried de boerin hem aan.

Sies en Ward verlieten de hoeve.

— Ha, ge zoekt werk? vroeg Sies, die een echte landlooper was.

— Ja... Weet gij niet een plaats voor mij? Ge moet de streek toch goed kennen.

— Werken, dat is voor den domme... En wat zoudt gij willen doen?

— Bij een boer in dienst gaan.

— Wat kent gij daarvan?

— Ik zou den stiel rap leeren.

— Ge weet niet, wat ge zegt. Maar hoe zijt gij nu op den buiten geraakt? Ge waart altijd een deugniet. Zeker weer iets uitgemeten en weg moeten loopen? Zeg het maar, ik heb ook voor de politie de stad verlaten.

— Ewel, ja, ze willen me in een verbeterings-school steken en daar ga ik niet naar toe.

— Of ge gelijk hebt, jongen!

Ward vertelde, wat er gebeurd was. Hij zag nu in Luien Sies een beschermer.

— Wel, jongen, ga maar met mij meel! zei de vagebond. We zullen gemakkelijk aan den kost

geraken. En ge krijgt beter eten dan thuis, want het was bij u toch ook nooit vet.

— Ha, neen, vader werkt weinig en drinkt veel.

— 'k Weet het wel. Een gast als gij moet zelf zijn weg maken... En ik zal u toonen hoe...

Ward was wel bij een zonderlingen leermeester terecht gekomen. Hij voelde zich geheel verlicht.

Ze gingen naast de haag van een andere hoeve. Plots boog Sies zich en Ward zag, hoe de landlooper vlug een hen greep, die daar onder het gebladerde zat, en het dier den nek omdraaide. De hen verdween onder zijn jas.

— Dat is voor onzen souper, zei Sies. In een hotel te Gent beta¹ ge daar wel dertig frank voor.

Ward lachte.

— Gij durft, zei hij.

— Ge moet in de wereld veel durven... Ik zie er goed uit, hé...

Sies droeg havelooze kleeren en een ouden, viltten hoed. Zijn haar hing hem bijna op den rug. Een mijnheer was hij niet. Maar zijn gezicht was opgezet.

— Ja, Sies, ge staat vet, sprak Ward.

— Elken dag goed den kost en zonder te werken, zei de vagebond. Mij krijgen ze niet van 's morgens tot 's avonds in een fabriek. Blijf bij mij...

— O, ik wil wel!

— En ge zult meer van de wereld zien dan uw straatje te Gent. Het eenige, waarvoor we moeten opletten, is de gendarmen uit den weg te blijven. Ze zijn veel te nieuwsgierig en zouden u het hart uit uw lijf vragen... Maar ge kunt ze van ver zien. 't Is al goed, dat ze schoone kleeren dragen met witte en zwarte koorden. Als we die heeren bemerken, steken we ons weg

— Als ze ons niets zien misdoen, kunnen ze toch ook niets zeggen.

— Ze willen weten of ge een middel van bestaan hebt. Een middel van bestaan, dat betekent zooveel als werken. En zonder middel van bestaan kunnen ze u in een kolonie steken. Dat is al zoo slecht als een verbeteringsschool. Pak wat ge kunt, maar zorg dat niemand het ziet. Als ge schooit, wees dan niet brutaal. Vraag iets half schreiend.

Ward kreeg zijn eerste les.

— Waar slapen we vannacht? vroeg hij.

— O, ergens in een schuur! Bedden zooveel ge wilt.

— Vraagt ge dat dan aan den baas?

— Ge moet nooit om iets vragen, dat ge zoo kunt nemen. Dan kunnen ze ook geen « neen » zeggen. Nu, ge zult dat allemaal wel leeren. Nu zouden we nog wat brood moeten hebben. Vraag er daar in dat huizeke.

— Gaat ge mee?

— Neen, binst gij aan de deur staat, zie ik of er geen gendarmen in de buurt zijn.

De deur van het huisje was open, maar er verscheen niemand op Wards geroep. De knaap zei dit aan Sies. Deze keek rond.

— De vrouw is ginder naar het veld gegaan, zei Sies. Ik heb het al in de gaten... Ze moet haar man helpen om aardappelen naar hier te voeren. Wacht!

Sies kroop op handen en voeten naar binnen. Dadelijk was hij terug. Hij toonde een handvol vet.

— Dat is om onze hen te braden, zei hij. We zijn weg langs deze dreef.

Ward kreeg meer en meer bewondering voor Luien Sies.

— Nu nog brood, hernam de landlooper, die het klomp vet in zijn wijden zak gestoken had.

In een andere woning moest Ward bedelen. Hij keerde met twee boterhammen terug. In een volgend huis kreeg hij er nog twee.

— We hebben alles bijeen voor onzen supper, zei de vagebond.

Hij marcheerde nu flink door in de richting van de Leie.

Niet ver van de rivier haalde hij uit een gracht een zak.

— Hier zit mijn huishouden in, zei hij. Maar op mijn ronde draag ik den zak niet mee. Ge moet u nooit moe maken.

Hij stapte nog wat door tot aan een boschje.

— Zoek hout bijeen, zei hij. We zullen de hen braden... Dan eten we straks het vleesch koud. Dat is smakelijker.

Ward vond dit alles zeer avontuurlijk, en hij was blij Sies ontmoet te hebben. Hij dacht wel eens aan huis, maar dan lachte hij bij zich zelf. Moeder kreeg nu geen kans om hem een pak slaag te geven. Vader kon opspelen zooveel hij wilde.

— Ik blijf uit zijn handen, zei Ward. En de politie vindt me niet. De geburen zouden gaarne zien, dat ik meegeleid werd; ze kunnen lange gezichten trekken. Ik ben ver van Gent.

Och, de verwaarloosde knaap redeneerde naar de wijze, waarop hij opgevoed was.

Sies pluimde de kip en hij deed het behendig. Dan maakte hij tusschen eenige steenen vuur. Uit den zak haalde hij een oude pan, en ander gerief. Het duurde niet lang of de kip lag te braden in het sissend vet. En Sies zei, dat het goed rook.

Toen de hen gebraden was doofde hij het vuur uit. Dan legde hij zich neer op het mos.

— Nu wat rusten, zei hij.

Sies en Ward, die luid lachten, spoedden zich heen.

Hij vroeg naar kennissen te Gent.

Een uurtje later avondmaalden ze. Het was nu al donker geworden, maar Ward voelde zich veilig in het gezelschap van den grooten man.

Daarna borg Sies de rest van de hen en zijn gerief in den zak.

— Nu moeten we voor een slaappleats zorgen, zei hij. We gaan voort.

Na een kwartier kwamen ze aan een herberg.

— We moeten onze dorst lesschen, hernam de landlooper. Kom mee.

Ze stapten binnen. Een vrouw was pap aan 't roeren. De pot stond op de kachel in de gelagkamer. Sies groette haar vriendelijk en vroeg twee pinten bier. Hij en Ward dronken vlug hun glas uit.

— We zijn haastig, we moeten nog naar Gent, zei de landlooper.

— Het is een dikke twee uur, merkte de waardin op.

— Ja... Wel, bazin, als we nog eens voorbij komen, zullen we betalen.

— Maar zoo niet...

— Ik moet eerst naar de bank te Gent, om geld!

— Wacht, ik zal mijn baas eens roepen.

— Doe hem mijn beste complimenten en zeg hem dat hij wel wat beter bier kon verkoopen. Slaap wel.

— Zwijgen! vermaande Sies. Al hier!

Hij liep het veld in. Ward volgde. Een eind verder bleven ze staan.

— Als ge naar den kant van Deinze moet, maakt ge aan de menschen wijs, dat ge naar Gent gaat, zei Sies. Ik weet niet of die herbergier ons voor twee pinten bier zal nazitten, maar dan loopt hij toch verkeerd.

— Ge durft!

— Ge moet durven in de wereld. En nu zoeken we ons bed.

Ze slopen een kwartier verder in een oude schuur, en nestelden zich in het stroo. Ward lag een tijd wakker. Berouw over zijn vlucht voelde hij toch niet, maar hij dacht na over al de vreemde gebeurtenissen van den dag. Eindelijk sluimerde hij in. Sies wakte hem den volgenden morgen vroeg.

— Kom, we zijn weg, zei hij.

Ward keek slaperig op. Waar bevond hij zich nu? Het duurde even, eer hij zich alles herinnerde.

— Ze moeten ons hier niet zien, want de boer zou naar de gendarmen kunnen loopen, sprak Sies.

Ze verdwenen ongemerkt van de hoeve.

— Sla de stroopijltjes van uw kleeren, anders zien de menschen dat we in een schuur of een mijt geslapen hebben, zei Sies. Dat wekt bij sommigen

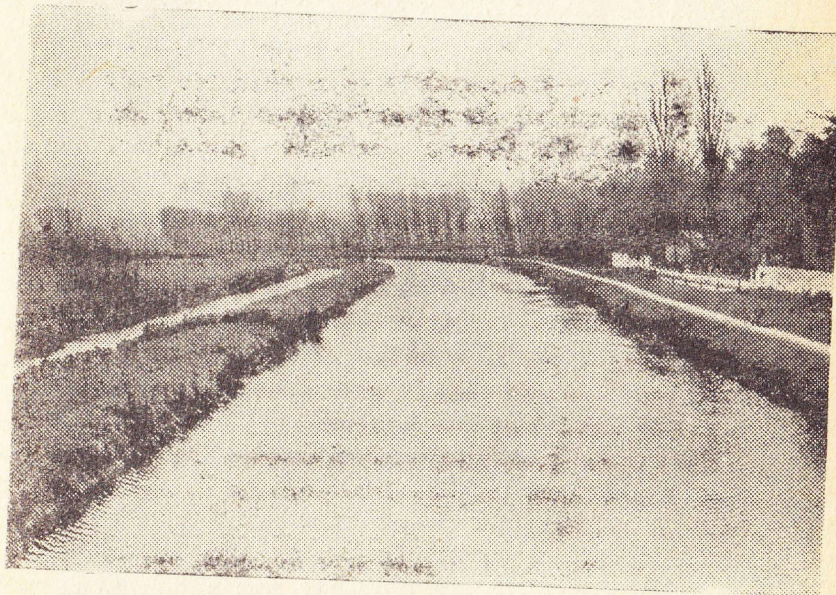
achterdocht. Er zijn boeren, die dadelijk ongerust worden, als ze vagebonden in de streek zien en dan gaan ze naar de gendarmen.

Ward kreeg weer een les in het vak van landlooper.

— Nu moeten we voor ons ontbijt zorgen, her-nam Sies. Voelt ge nog goesting om ergens koe-wachter te worden?

— Neen, neen. Ik blijf bij u.

— 't Is een plezierig leven.

Aan de Leie.

— Maar 's Winters als het koud is?

— O, dan logeer ik dikwijls een nacht in een oude-mannenhuys, ook al eens in een schuur, warm in het hooi. Ik trek altijd mijn plan. Aangenaam is de Winter niet, maar ik geraak er goed door.

Sies bespiedde eenige huizen, maar die schenen hem niet te bevallen. Eindelijk trok hij een kleine woning binnen, nadat hij eerst door het venster en om den hoek naar de achterplaats gekeken had. Ward volgde hem. Een vrouw zat er te spellewerken. Ze schrok, toen ze den haveloozen man zag.

— Goeden dag, zei Sies. Menschje, we komen van Frankrijk en we moeten naar Gent, ik en mijn zoon. We hebben een brief gekregen, dat mijn vrouw, de moeder van dien armen knaap, erg ziek is. We hebben geen geld om met den trein te reizen, want we waren al een week zonder werk. We zijn den heelen nacht op stap geweest. Ge kunt toch niet slapen, als ge weet, dat een zieke naar u ligt te wachten. Maar als het u beleeft, geef ons een paar boterhammen... We kunnen niet voort van den honger.

De vrouw keek niet meer bevreemd. Ze schoof haar kantkussen weg en sneed brood, waarop ze wat vet streek.

— Daarvoor zal ik niet arm worden, zei ze.

— Och, neen, braaf menschje. Krijgen we ook een kom koffie?

— Koffie heb ik niet meer... Ga nu voort!

— Dat ge ons wat geld gaaft om den trein te nemen. We zouden dan eer bij moeder zijn... O, wie weet, is ze al niet dood! vervolgde Sies met bevende stem.

— Geld geef ik niet! Haast u dan maar naar Gent, als het daar zoo erg is!

— Ge gelooft me niet?

— Neen, man! Ik ken die verhalen...

— Ik mag dood vallen, als ik lieg...

— Van liegen vallen de menschen niet dood. Toe gaat samen voort. Ge kunt nu eten!

— Ik wil geld hebben, schreeuwde Sies op een anderen toon, en hij maakte een dreigend gebaar.

Maar snel greep de vrouw den koteraar, die naast de kachel hing en gaf den vagebond daarmee een harden slag op den schouder.

— Den tweeden zal op uw kop zijn. Ik ben niet benauwd van zulk gespuis! verzekerde ze.

Ward schrok en trok de deur al open. Sies maakte ook, dat hij weg kwam.

— Dat is mis, zei hij buiten. We moeten rap voort van hier...

Ze maakten beenen! Eindelijk achtte Sies dat ze ver genoeg waren. Hij zette zich neer aan den kant van een binnenweg.

— Dat was een dappere vrouw, zei hij. Ze durfde zich verweren. Als er zoo iets gebeurt, moet ge niet terug slaan. Ik zou haar gemakkelijk

overmeesterd hebben, als ik wilde. Maar dan kunt ge tot moord geraken en dat wil ik niet. Dus gaat ge er beter van door. Ik heb al meer een klets gekregen... Dat behoort tot den stiel... We zullen nu maar de rest van ons kieken opeten... En dan trekken we rond Deinze weg, verder naar het Zuiden. Ge moet nooit te lang in een streek blijven...

Luie Sies gaf Ward weer een les.

Toch waren de gendarmen op zoek naar de twee zwervers. Uit Gent was al bericht gekomen over de verdwijning van Ward Maas. De politie had vernomen, dat de knaap aan de Sterre en op den Kortrijkschen steenweg was gezien door een man uit zijn straat, iemand die vodden en oud ijzer opkocht.

Er werd verzocht den jongen vluchteling op te sporen. De gendarmen hoorden, dat een Gentsche jongen, op een hoeve gegeten had en van daar vertrokken was met een landlooper, dien hij Luien Sies noemde.

Later op den dag vernamen ze, dat een vagebond en een jongen brood en geld vroegen in een huisje te Astene. De vrouw had ze met den koterhaak verjaagd. Zoo volgden de gendarmen het spoor. De politie te Deinze werd verwittigd.

Maar Luie Sies hield niet van steden en trok om Deinze heen.

II.

Luie Sies kende de gansche Leiestreek van Gent tot Harelbeke. En hij wist wel waarom hij Ward meenam ten Zuiden van Deinze. Een eind over Machelen woonde een rentenier, geheel alleen. Hij was een gierige man, van wien men vertelde, dat hij niemand vertrouwde en daarom zijn geld niet op een bank plaatste maar in zijn huis hield.

Sies was niet van plan om Ward Maas lang bij zich te houden. Altijd met een knaap op stap, dat viel te erg op. En bovendien, die jongen zou door de politie gezocht worden, dat begreep de vagebond ook heel goed.

Maar Ward moest hem een dienst bewijzen. Sies wilde tegen den Winter een goeden spaarpot hebben. Hij was van plan dan ergens in Noord-Frankrijk een lustig leventje te leiden. Hij had al dikwijls het huis van den rentenier bespied. 't Leek hem dan moeilijk toe, om er binnen te geraken. Sies wilde geen akkoord maken met echte inbrekers. Hij werkte liever alleen. Nu had hij bemerkt, dat de rentenierswoning tralies had voor de ramen. Doch een klein venster was zonder staven. Het gaf uit op een keukentje. Sies kon er niet door, doch Ward was mager en slank.

En de landlooper zou den knaap voor zijn misdadig doel gebruiken.

's Avonds zaten de twee zwervers in een boschje bij Machelen. Ze hadden brood gebedeld op een hoeve. Het was nu maar een sober avondmaal.

— Het zou beter kunnen zijn, sprak Sies, maar ik wil me van avond niet te veel toonen, want ik heb een groot plan. Wat denkt ge er van om eens steden als Antwerpen en Brussel te bezoeken!

— O, dat zou ik gaarne doen! riep Ward uit.

— Maar dan moeten we er in een goed logement eten en slapen. Het zou een plezierreis zijn. Daar kunnen we geen hennen stelen en ook niet bedelen. De politie zou ons seffens bij de kraag stekken. En dicht bij Antwerpen zijn er kolonies voor vagebonden. We zouden er rap binnen zitten. Dus, Ward, we dienen geld te hebben. We moeten een goeden slag doen.

De knaap schrok nu toch wel wat.

— Inbreken? vroeg hij.

— Inbreken percies niet. We kunnen ergens binnen geraken, zonder stukken te maken. Ik ken een ouden gierigaard, die smoorrijk is. De vent heeft dat verdiend door arme werklieden uit te buiten. Hij was altijd slecht voor zijn volk. En nu is hij te gierig om iets weg te geven, zoo'n vrek. Hij heeft vrouw noch kinderen, en kan heel wat

missen. Maar hij zou liever iemand voor zijn deur van honger zien sterven, dan een cent te verliezen. Met zulk een vent moet ge toch geen medelijden hebben, hé?

— O, neen!

— Hij heeft eigenlijk zijn geld ook gestolen. Menschen voor niets doen werken en de vruchten duur verkoopen, dat noem ik stelen, vervolgde Sies, die altijd te lui was geweest, om zijn kost te verdienen. We mogen gerust iets van dien kerel weg halen, sprak hij voort. Hij houdt nog genoeg over.

— Maar weet ge zijn geld zitten? vroeg Ward.

— O, als ik daar binnen ben, vind ik het wel. En dan hebben wij een spaarpot. We nemen ergens den eersten trein en morgen wandelen we te Brussel. Wat zullen we er lekker eten en drinken! Wat peinst ge er van?

— O, ik zou dat gaarne willen!

— Dan moet ge me helpen! Ik ken het huis. Er is een klein venster zonder tralies. Ik kan er niet door, ik ben te dik. Anders was ik er al lang binnen geweest. Maar gij kunt er wel door en ge moet dan niets anders doen dan de grendels weg te schuiven van de achterdeur. Dan stap ik in huis en doe de rest. De vent wont alleen en zal ons seffens geven, wat we vragen.

— Ge zult hem toch niet vermoorden? vroeg Ward, wat huiverend.

— Zijt ge zot! Zoo dom ben ik niet. Vocht ik tegen die vrouw toen ze me een slag met den koterhaak gaf?

— Neen!

— Ik houd niet van geweld.

Sies sprak nog voort over zijn plan en Ward stemde toe hem te **helpen**.

Het was elf uur, toen ze de vrij eenzame woning naderden. Er blonk geen enkel lichtje.

— De vent is te gierig om een hond te houden, fluisterde Sies. Dat is nu goed voor ons.

Ze klommen over de haag. Sies bracht Ward bij het venstertje. Hij besmeerde het met slijk, en drukte het glas in. Hij nam de scherven uit de groeven.

Ward was erg zenuwachtig. Hij beefde over al zijn leden. Zijn hart bonsde soms. Dat was nu toch wat anders dan emmers omver werpen en aan bellen trekken.

— Kruip er door, fluisterde Sies. Ge ziet waar de deur is. Schuif er de grendels af. Alloh, ik zal u opheffen.

Ward wrong zich door de opening. Hij stond nu in een keukentje. Hij beefde nog meer. O, die man moest eens plots voor hem staan! Gejaagd zocht hij de grendels. Hij schoof ze weg en kon toen de deur openen.

— Goed gewerkt, fluisterde Sies. O, ge moet

niet benauwd zijn. Alles zal van zelf gaan. Kom mee... en still!

Door de keukendeur kwamen ze in de gang. Sies luisterde scherp. Hij hoorde geronk.

— De vent slaapt hier beneden, zei Sies zacht. Ik zal eerst licht maken.

Hij had een electrisch lantaarntje, dat hem van pas kwam 's avonds in de schuren. Bij het schijnsel zagen ze de deur van de slaapkamer. Sies wilde ze openen, maar ze bleek gesloten van binnen.

— O, dat is niets, beweerde de schelm.

Hij had wel eenig gerief bij hem, al waren het niet de werktuigen om tralies door te snijden en brandkasten te openen. Hij peuterde met een haakje in het slot en het duurde niet lang of de deur gaf mee.

Sies sprong binnen. Juist werd de rentenier wakker. Hij zag een lichtje en dan een gedaante. Met een gil vloog hij recht en hij wilde een geweer grijpen, dat naast zijn bed stond, maar het was te laat.

Sies drukte den man neer.

— We moeten geld hebben, zei hij.

— O, doe me niets! Ik heb geen geld in huis! kermde de rentenier.

— Ge liegt! Rap, uw geld of uw leven!

— Daar in de kas ligt alles wat ik bezit!

— Doe ze open!

De man gehoorzaamde angstig. Hij gaf een sigarenkistje. Sies grabbelde er bankpapier uit.

Ward voelde eigenlijk medelijden met den rentenier.

— Sies, nu hebben we genoeg, zei hij.

De landlooper was ook zenuwachtig en gejaagd om te vertrekken. De buit scheen hem nog al belangrijk toe.

— Er is nog meer in de kas, zei hij toch.

— Neen... Mijn geld is op de bank!

— Dat is niet waar!

— Jawel! Geloof me...

Sies lichtte bij. Hij zag nog een doosje en trok er het deksel af, zoo ruw greep hij het vast. Er lag zilvergeld in. Sies nam het mee.

— We zijn weg, zei hij tot Ward, want een bedaarde dief was hij niet.

Ze verlieten het huis door de keuken en vluchtten weg. Ze bemerkten niet, dat de bestolen rentenier ook heen ging om dadelijk de gendarmen te waarschuwen.

III.

's Morgens vroeg naderden de twee dieven het station van Olsene om daar den vroegtrein te nemen. Sies was van plan naar Rijsel te trekken. Aan de grens zou hij dan eenige franks aan Ward

geven en hem zeggen, dat hij 't best deed naar Gent terug te keeren.

Ze kwamen bij het gebouwtje.

— Gendarmen! kreet Sies.

Hij zag er twee terzijde van het station. De klacht van den rentenier had al gevolgen. De stations in den omtrek werden bewaakt.

En nu werd het een bange vlucht.

— Sies, Sies! gilde Ward, toen hij merkte, dat de landlooper hard wegliep.

De knaap volgde hem over de velden. Maar de gendarmen konden ook vlug loopen. Ward schreide van angst. Sies stak de groote baan over. Hij snelde naar de Leie, en had zijn zak al neer geworpen. Onder het loopen wierp hij ook zijn jas uit. Bij de rivier aarzelde hij niet, maar hij sprong er in en zwom naar den overkant.

— Sies! kreet Ward, die hem niet durfde te volgen.

Hij zag dat de landlooper te midden van de rivier heftig met de armen sloeg en dan weg zonk. Sies kwam weer boven.

Ward schreide nog luider. Het was alles zoo vreeselijk. Sies verdween opnieuw. Wat verder sprong een man in een boot. De gendarmen bereikten dan ook den oever. Ward dacht er niet meer aan te vluchten.

— Waar is de ander? vroeg een der gendarmen.

— In de Leie!

— Hij versmoort! riep de man in de boot, die nu in het midden van de rivier was.

Hij stak zijn riem uit, maar Sies bleef onder. Toen men hem een half uur later boven haalde, was de landlooper dood. Er waren nu veel nieuwsgierigen samen gestroomd. Ward stond daar te beven en te weenen. Hij had den diefstal reeds bekend. Het gestolen geld vond men in de jas die Sies onder het loopen uitgeworpen had.

— Zoo klein en al zoo slecht, zei een vrouw.

— Is die doode man zijn vader? vroeg men.

— Neen, een vagebond met wien hij op stap was!

O, wat voelde Ward zich beschaamd! De gendarmen namen hem mee en lieten Sies naar het doodenhuis brengen.

Dien dag kwamen er heeren van het gerecht. Ward moest alles vertellen en mee gaan naar de woning van den rentenier.

's Avonds werd hij naar de gevangenis te Gent gevoerd. O, wat zat hij schuw in zijn cel.

Den volgenden morgen kwam zijn moeder. Eerst schold ze haar jongen uit, dan weende ze.

— Het is wel de schuld van zijn vader, dien dronkaard! zei ze tot den rechter, die haar ook ondervroeg.

Ward moest verhalen hoe hij een emmer

naar de vrachtauto had geworpen. Nu loog hij niet meer.

En na een week verscheen hij voor een rechter, die hem verwees naar het rijksopvoedingsgesticht te Mol, in de Kempen.

De rechter begreep dat er van Ward niets terecht zou komen, als hij na een straf, weer naar huis werd gestuurd.

Ward moest goed opgevoed worden. Wat de menschen gewoonlijk een verbeteringsgesticht noemen is een flinke school.

Sies was daar op een dorp aan de Leie begraven geworden. Alleen een zuster van hem woonde dat bij. De rentenier kreeg zijn geld terug.

Ward zou vertrekken. Vader, moeder, broertjes en zusjes kwamen hem goeden dag zeggen. Ward weende. Hij zou veel liever te Gent gebleven zijn.

— Ge zult te Mol heel goed zijn, sprak vader.

Maar de man voelde zijn eigen schuld niet, hij die door den drank zijn gezin verwoestte. De rechter had het hem toch verweten.

Vader Maas moest eigenlijk de schade van het auto-ongeluk betalen, maar hij bezat niets. En hij bleef aan den drankduivel verslaaft.

Ja, het was goed dat Ward in een andere omgeving kwam. Hij verhuisde dus naar Mol, een plaats in de Kempen.

Eerst had men daar ook veel last met hem. Ward kon er niet meer doen, wat hij wilde. Hij

moest zich aan orde en tucht onderwerpen. Nu dat leerde hij wel, al viel het hem moeilijk.

Doch als hij aan Luien Sies dacht, dien hij zoo vreeselijk had zien verdrinken in de Leie, zei hij toch bij zich zelf, dat hij niet zulk een landlooper zou willen worden.

Hij kon vlug leeren, als hij wilde. En na een tijd deed hij zijn best.

De bange vlucht was aan de Leie gestuit... Maar ook werd toen gestuit dat ellendig bestaan, de verwaarloosde jeugd. Ward was nu in goede handen. Hij mocht later naar de school te Ruiselede. Dat was dicht bij Gent. Moeder en Emerance kwamen hem daar nu en dan bezoeken.

En de bestuurder zei, dat Ward een flinke man zou worden.

E I N D E